

Φίλε κ. Ἰωάννη Ἀροῆρη,

Ἐκπληρῶν προθύμως τὴν ὑμετέραν εὐμενῆ παράκλησιν, ἀποστέλλω ὑμῖν τοὺς ἐπομένους στίχους χάριν τῆς προσυλοῦς μοι «Ποικίλης Στοᾶς» τοῦ 1895.

Οἱ στίχοι οὗτοι, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῶν καθίσταται δῆλον, ἐγράφησαν πρὸ ὀλιγίστου χρόνου ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς εἰς Κέρκυραν καθόδου τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', — εἶθε δὲ καὶ ἡ εἰδησις αὕτη νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ὑγίειαν πλήρη ν' ἀνακτήσῃται ὁ ἔτι βαρέως ἀσθενῶν ἀδαμάντινος τὴν ψυχὴν μονάρχης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1894.

Σταμάτιος Δ. Βάλβης

~~~~~  
ΕΠΙ ΤΗ ΚΑΘΟΔΩ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Γ'.  
~~~~~

Viens seul ! c'est à toi seul
que mon cœur sacrifie !

LAMARTINE.

Τίς ἀνεκλάλητος χαρὰ τὰ στήθη συνταράσσει
τοῦ Ἔθνους ὀλοκλήρου ;

Τίς ἀγγελος ἐξ οὐρανῶν ἐλπίδας ἀναπλάσσει,
καὶ τοῦ παρόντος τὴν μορφήν καλύπτει τοῦ δυσμοῖρου

Πῶς ἡ ψυχὴ παντὸς ἡμῶν τὸ μέλλον συναρμόζει
μετὰ τῶν παρελθόντων ;

Καὶ τίς δεσμὸς ἀπόρρητος τὴν αἴγλην διασφάζει
κοινῶν ἀγώνων καὶ νικῶν τῶν ἐν Χριστῷ συζώντων ,

Εἰς τῆς Ἑλλάδος ἔρχεται τὴν γῆν τὴν ἑρασμίαν
ὁ ἠγεμὼν τῆς Ἀρκτου,
ὁ εὐρυκρείων βασιλεὺς, ὁ ἔχων τὴν καρδίαν
ἀπὸ μετάλλου ἀρετῆς παρ' ἄλλοις ἀνυπάρκτου ! . . .

Ἐλθέ ! Γλυκεῖα παρ' ἡμῖν καὶ ἐν χειμῶνος ὥρᾳ
προσμειδιᾷ ἡ φύσις !

Ἐλθέ, μονάρχα κραταίε ! Τοῦ κλίματος τὰ δῶρα
δὲν ἔχει μόνον ἡ Ἑλλάς, ἦν μέλλεις νὰ τιμήσῃς.

Ὡς ἐπ' αὐτῆς χρυσῆ Ἐδὲμ ἀπλοῦτ' ἐν γοντεία
κρατύνουσα τὸ δῶμα,

ὑπάρχουσι καὶ ἐν αὐτῇ Ἠλύσια πεδία
ἀμύθητα τὴν καλλονὴν, μαγεύοντα τὸ δῆμα !

Καὶ ἄνθη διαβάλλουσιν ἐντὸς αὐτῶν ποικίλα,
καὶ πρῶτον ἐν ἐκείνοις
τὸ ἄνθος τῆς ἀγνῆς Στοργῆς καὶ τῆς Εὐγνώμοσύνης
τὸ ἔχον ῥίζαν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν λατρείαν φύλλα.

Ναί, ὅταν αὔρα παρ' ἡμῖν, προσπνέουσα γλυκεῖα,
τὸ σῶμά Σου θά λούη,
καὶ ὑπ' ἐκείνης ὑγιῆς ἢ θεῖα Σου καρδία,
μεστὴ ζωῆς, τὰ στήθη Σου σφοδρότερον θά κρούη,

Ὅταν τὸ σύμπαν παρ' ἡμῖν θά Σὲ ζωογονήσῃ,
τίς θ' ἀμφιδάλλῃ ὅτι
μετὰ τῆς αὔρας ἐπνευσεν — ἢ μᾶλλον αὐτὴ πρῶτη—
λαοῦ εὐγνώμονος πνοή, τὴν θεραπείαν ἴση ;

Ναί, τῆς Ἑλλάδος ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν Θεὸν ὑψοῦται,
καὶ εὐχεται εὐγνώμων
νὰ δαψιλεύσῃ ὁ Πατὴρ κατὰ τὸν θεῖον νόμον
πᾶν ἀγαθὸν τῷ Ἀγαθῷ, ὃν αὐτὴ ἐγκολποῦται !

Ναί, τίς ποτ' ἐλπισμόνισεν ἢ τίς θά λησμονήσῃ
τῆς χθὲς τὴν ἱστορίαν,
τί ἐπραξεν ὁ θρόνος Σου, ὃν φῶς περιελίσσει,
εἰς τὴν Ἑλλάδα, φέρουσαν τὴν ζοφερὰν δουλείαν ;

Τίς ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς δὲν διαβλέπει κρίκον
ἀλύσεως ἀγίας
τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς τοῦ Βορρᾶ σεπτῆς Ὁρθοδοξίας,
τῆς φυλαττούσης τοῦ Χριστοῦ τὴν ποιμνὴν ἐκ τῶν λύκων ;...

Τίς Ἕλληνα, τίς ἀγνὴ ψυχὴ δὲν τρέφει τὴν ἐλπίδα
περὶ τοῦ στέμματός Σου,
ὅτι ἐκεῖθεν φῶς γλυκὺ θά στέψῃ τὴν πατρίδα,
πατρίδα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ὀνόματός Σου ; ...

Ἀλέξανδρε, τὴν γῆν ἡμῶν, τὴν γῆν τοῦ Ἀλεξάνδρου
ἀγάπα ἐγκαρδίως,
καὶ ταύτην τὴν ἀγάπην Σου ὡς ἄνθος τῆς ἰσχύος
μετάδος καὶ εἰς τοὺς βλαστοὺς τοῦ θρόνου τοῦ εὐάνδρου !

Ἀλέξανδρε, ὁ κάλλιστος ἀστὴρ τοῦ στέμματός Σου
θά λάμψῃ, ὅταν πᾶσα
ἡ τλήμων γῆ, ἥς ὁ λαὸς Σὲ βλέπει ὡς λαὸς Σου,
ἀπὸ τοῦ τάφου εἰς τὸ φῶς ἐξέλθῃ ἀναστᾶσα !

Ναί, τίς λαμπρότερος ἀστὴρ καὶ ἀμαράντως θάλλων
 εἰς τύπον εὐγενείας,
 ἢ νὰ συνδέσῃ ἑαυτὸν, πρὸ θεατῶν τῶν ἄλλων,
 μετὰ τῆς χώρας τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἐλευθερίας ;

Πρὸς τί γεννῶνται ἐν τῇ γῇ αἱ Ἄρεται αἱ ζῶσαι,
 αἱ Δόξαι τῶν αἰώνων,
 ἢ πρὸς ἀγῶνας φαινοῦς, καὶ ἵνα, τελευτῶσαι,
 ἀθανάσιαν δρέπωσι κατὰ τὸν πάντα χρόνον ; . . .

Τὸ ὄνομά σου ὡς εἰκὼν ἐμφαίνει τὴν ψυχὴν Σου
 καὶ τὸ κλεινόν σου μέλλον :
 Προχώρα, ἄγγελε χρισθεὶς πρὸς ἔργα τῶν ἀγγέλων,
 προχώρα, δράμε εὐπτερος πρὸς τὴν ἀποστολήν Σου !

Δεσμὰ αἰώνων διδηρᾶ τὸ βῆμά σου θὰ λύσῃ
 ἐπὶ διπλῶν ἡπείρων, —
 τὸ νᾶμα ὁ πολιτισμὸς τὸ ζεῖδωρον θὰ χύσῃ,
 καὶ θὰ θερμάνῃ ἥλιος τὸ Ἔθνος τῶν μαρτύρων !

Θὰ διδαχθῶσιν οἱ μικροί, οἱ ἄνθρωποι τῆς Βίας
 καὶ οἱ τῶν Συμφερόντων,
 ὅτι ματαίως μάχονται ὑπὲρ τῆς Τυραννίας
 τὸ προσωπεῖον φέροντες φιλελευθέρων ὄντων !

Ναί, ἢ Ἑλλάς, Ἀλέξανδρε, ἦν μετ' ὀλίγον μέλλει
 ἢ αἶγλη Σου νὰ ἴδῃ,
 θὰ καταστῆ τῆς δόξης σου ναός, ὡς εἶνε ἦδη
 στοργῆς εὐγνώμονος βωμὸς καὶ προσευχῶν θυμέλη !

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Τρελλὴ ξανθὴ ἀριστοκράτισσα
 Μέσ' τὴν καρδιά σου θέλησα νὰ μῶ
 Μὰ δίχως πιά ντροπὴ θὰ σοῦ τὸ πῶ....
 Ἐστὴν ἀγκινάρα πάλι πάτησα.

.. ..

Νὰ μ' ἀγαπήσῃ κόρη ἂν βρεθῇ,
 Θέλω νὰ ἦνε τέρας δίχως χάρι.
 Ὁ Χάρος νὰ τὴν ἴδῃ νὰ συχαθῇ
 Ποτὲ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τὴν πάρῃ !